

«Verkene er så fulladede av energi at lerretene nærmest føles begrensende,» skriver Maiken Winum. FOTO: MAIKEN WINUM

Høy x-faktor

«Supersaturations»

- Sandnes Kunstforening 13.11 - 14.12
- Susanne Kathlen Mader

Til tross for overmettet fargebruk og linjer som er spent til bristepunktet, skulle jeg gjerne hatt litt mer. Det er en god ting.

Filosofen Martin Heidegger har en teori om det han kaller kunstverkets "mer". Kort sagt omhandler teorien den egenskapen kunsten besitter, som gjør at den skiller seg fra bruksgjenstander og ren dekorasjon. Kunstverkets "mer" er det som gjør kunst til, nettopp, kunst. Denne egenskapen kan gjerne beskrives som kunstens x-faktor, for å si det med dagens reality-terminologi. Den skiller klinten fra hveten, og det er absolutt ingen tvil om at Susanne Kathlen Maders energirike malerier i Sandnes Kunstforening har x-faktor så det holder.

Mader er opprinnelig tysk og utdannet ved Kunsthøyskolen i Braunschweig, men har bodd og arbeidet i Norge siden 1998. Hun har hatt flere separat- og gruppeutstillinger i tillegg til offentlige utsmykkingsoppdrag. I 2013 ble hun vinneren av Norske Kunstforeninger & NorgesGruppens debutantpris, og vandretstillingen Supersaturations er et resultat av denne prisen.

Russisk og tysk inspirasjon

Malerier på sirkulære og rektangulære lerreter understreker Maders utforskning av geometriske former. Skarpe linjer og vinkler tangerer myke buer som ser

ut til å ville fortsette å bevege seg videre utover lerretene. Maleriene fremstår som skarpskårne utsnitt der de henger på de hvite veggene, fylt til randen av matt akryl i en dristig og elegant fargepalett. Et energisk og dynamisk samspill mellom flate og form preger komposisjonene, og de kunsthistoriske referansene melder seg raskt. Mader er tydelig inspirert av russisk- før og mellomkrigskunst, hvor blant annet den industrielle designutviklingen sørget for å gi kunsten et maskinelt uttrykk ved å ta i bruk abstrakte geometriske former og konstruksjoner. Man kommer ikke utenom å skjenke den tyske Bauhaus-skolen en tanke heller.

Litt, men ikke alt

Når følelsen av å ønske seg mer melder seg, er det ikke fordi utstillingen Supersaturations byr på for lite. Kanskje er lokalene for luftige, da verkene gjør seg absolutt best i de mer avgrensede rommene. Verkene er så fulladede av energi at lerretene nærmest føles begrensende, og det er dette som skaper behovet for nettopp mer. Nærmest som kikkhull til et større dynamisk-mekanisk hele viser de oss litt, men ikke alt. Dette er et effektivt grep og interessant i seg selv, men jeg er likevel nysgjerrig på hvordan utstillingsopplevelsen hadde fortonet seg, dersom størrelsesformatet for lerretene hadde sprenget enda litt mer. I utstillingens eneste stedsspesifikke installasjon, Shahrázáds fortellinger II, har Mader malt rett på veggen og kombinert det med skulpturelle elementer. Her får linjene fritt spillerom og strekker seg utover hele veggen. Jeg hadde likt og sett mer av dette.

MAIKEN WINUM